

ἡ τρώπις αὐτοῦ ἐγείνη τὸν πυθμένα, τὰ πλεῖρά του κατασπαράσσονται ὑπὸ τῶν σιδηρῶν ὀνύχων τῶν λιθοφύτων καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ παραδίδονται εἰς βορὰν τῶν κυμάτων. Τὸ λίθινον ὁμῶς ἐκεῖνο τεῖχος ἔχει πύλας τινάς, πύλας στενάς καὶ διςδιαβάτους· καὶ ὅταν εὐτυχῇ τις νὰ τὰς διέλθῃ, εὐρίσκεται ἀμέσως ἐντὸς λιμένων, τῶν ὁποίων τὰ ὕδατα εἶναι ἀείποτε τοσοῦτον γαλήνεια, ὥστε τὸ πλοῖον δὲν ἔχει σχεδὸν χρεῖαν ἀγκύρας, καὶ τοσοῦτον διαυγῇ, ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς διακρίνει, εἰς βάθος πολλῶν ὀργυιῶν, ἀκτινοβολοῦντα, ἀπὸ τοῦ ἡλιακοῦ πυρός, τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα καὶ ποικίλα τῶν κοραλλίων φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἐπισκομοῦσι μυριάδες ἰχθύων, ἐρυθρῶν, γλαυκῶν, πρασίνων, περιχρύσων, λευκοστίκτων, χαριεστῶν ὅλων καὶ ἐλαφροτάτων.

Πρωτεύουσα τῆς νήσου ἦτο ἄλλοτε ἡ Ματαυαίς, σήμερον δὲ εἶναι ἡ Παπέιτις. Ὁ λιμὴν αὐτῆς ὁμοιάζει λίμνην χαριεστάτην καὶ ἡρεμεστατήν. Ἐν γωνίᾳ δὲ τῆς τοῦ λιμένος, ὑψοῦται, ὡς ἀνθοφόρον κάνιστρον, τὸ νησιδίων Μουτο-ούτα. Ἡ βασιλὶς Πομαρέ εἶχεν ἐσχάτως ἐπὶ ἐκεῖ ἐπαυλιν, ὅπου ἐρχομένη ἀπέβαλε τὸν ὄγκον τῆς ἀρχῆς καὶ ἐλησμόνει τὰς μερίμνας τῆς ἐξουσίας. Ἐκεῖ δὲ καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς Πομαρέ Β', ὁ Κωνσταντῖνος τοῦ Ταϊτικοῦ ἀρχιεπελάγου, ἔγραψε τοὺς κατὰ τῆς μέθης νόμους του, αὐτὸς μεθύων ἐν τούτοις καθ' ἑκάστην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ ἀπέθανεν ἐκ τούτου, ἵσως δ' αὖ νὰ χρησιμεύσῃ τὸ παράδειγμα του ὡς μάθημα εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Ἡ βασιλικὴ ἐκεῖνη ἐπαυλις ἐχρητίμευσεν ἑπειτα ὡς να-

Ὁ δὲ μαγικὸς ἐκεῖνος κύκλος, ὃν ἡ φύσις περὶ τὴν νῆσον ταύτην ἐχάραξεν, οὐ μόνον τὴν ἀγριότητα τῆς θαλάσσης πόρρω αὐτῆς ἀπελαύνει, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνέμου τὴν τραχύτητα· ἡ δριμύτης ἐν τῷ πελάγει θύελλα δὲν ὑπερβίνει τὴν ζώνην ἐκείνην, ἀλλ' ὑπὸ ἀσπνοῦς χειρὸς ἀναχαιτίζομένη αὐτόθι, δὲν φθάνει εἰς τὴν πτερεὰν εἰς εἰς υαλακωτάτην μεταμορφωθείσα αὔραν ὁ κάτοικος τῆς νήσου βλέπει ἀπὸ τῆς παραλίας τὴν καταιγίδα μακρῶς ἐπὶ τὰ κοράλλια ἐπισκέπτουσαν καὶ δι' αἰθίου λευαίνουσαν αὐτὰ ἀφροῦ, δὲν τὴν αἰσθάνεται ὅμως ποτέ· ἡ ἀρχαιότης, λέγει περίφημός τις ποιητής, ἤθελε πιστεύειν ὅτι ἡ Ἀφροδίτη περιτύλιξε μὲ τὴν ζώνην της τὰ νέα αὐτὰ Κύθηρα, διὰ νὰ τὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τῶν τρικυμιῶν.

σοκομεῖον, βραδύτερον ὥς ἀποθήκη καὶ τελευταῖον ὅπως ἐγκαταλείφῃ.

Ἡ βασιλὶς καὶ ὁ Γάλλος διοικητὴς ἐδρεύουσιν ἤδη ἐς Παπέιτιν. Οἱ κομφοὶ τῆς πόλεως ταύτης οἰκίσκοι χωρίζονται ὅλοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπὸ τῶν ὁδῶν, δ' αὖ κήπων, τὸ δὲ κατ' ἀρχαίαν τοῦ Διοικητοῦ, τὸ ὁπεῖν μετεφέρθη ἐκ Παριζίων, ὅπου εἶχε κατασκευασθῇ ἐκ ξύλων, καὶ ἐκτεθῇ εἰς τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ, εἶναι πολὺ μεγαλοπρεπέστερον τοῦ τρεπεινοῦ καταλύματος τῆς βασιλίδος· ἡ κυριωτέρα τῆς πόλεως ὁδὸς εἶναι αὐτὴ ἡ λεωφόρος ἣτις ἄγει μὲν εἰς Ματαυαίαν, φερομένη δὲ παρὰ τὴν παραλίαν, συμπληροῖ τὸν κύκλον ὁλοκλήρου τῆς νήσου. Ὀφείλεται δὲ ἡ κατασκευὴ αὐτῆς εἰς τὸν ζῆλον τῶν ἁγγλῶν ἀποστόλων, καὶ παρίεργον